

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBIDOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXXI. ÉVF. 1931. MÁJUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNYTEMLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Mária szívével. — *Baloghné Kupka Mária*: Május hajnalán. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Az Oltáriszentség iránt való hála. — *Leféber Felicia*: Mária segítő. — *Központi ügyv.-ig.*: Májusi imaszándékunk. — *Kirdly Ödönné*: Az anya. — *Saul*: Ha minden összedül. — *Oltáregyleti élet.*

Ezidei oltáregyleti kiállításunkat május 9-én este 6 órakor nyitja meg a bíboros hercegprímás úr Öminenciája. Helyszűke miatt ezen csak a meghívottak vehetnek részt, de május 10—11—12-én délelőtt 9—12-ig, illetve délután 2—5-ig szabadon megtekinthető. Belépődíj nincs.

Szent Péter, az első pápa címmel most jelent meg dr. Tóth Kálmán, esztergomi teológiai tanár újabb munkája, melyet örömmel köszöntünk, mert sokak óhajának és lelki szükségletének tett vele eleget. Magyar nyelven Szent Péterről, erről a kiválasztott apostolról és rokonszenves szentéről keveset találon pedig benne testesült meg a pápaság gondolata is. A termékeny tollú szerző a Szentírás nyomán, de nem szűk, száraz exegesis keretében, hanem alapos történelmi tudásának és földrajzi ismereteinek felhasználásával, valamint a legújabb tudományos kutatások szemmel tartásával rajzolta meg Szent Péter egyéniségét, hivatását, lelki fejlődését, történelmi magasztos szerepét az igazság szikláján, hova isteni Mestere állította. A könyv tudományos munka, de egyben lelkiolvasmány is. Nyelve könnyű, hangulatos, élvezetesen folyékony, kisugárzik belőle a szerzőnek nagy és lelkes szeretete, mellyel tárgyán csüng. Mikor olvassuk, közelebb jutunk mi is az Egyházhoz és Krisztushoz. Ez a munka legnagyobb érdeme. Papok világiak egyaránt jó hasznát veszik. Intézetekben, egyesületi életben felolvasásnak elsőrangú, mert oktató, épületes és élvezetes könyv. A 256 oldalas mű a szerzőnél 5 P, bolti ára 6 P.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	— .25	Litánia latin szöveggel	— .05
Régi teljes évfolyam	1.20	Litánia szent Józsefről	— .05
Régi egyes példány	— .10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	— .10
Az O. E. Útmutatója	— .80	«Kánter Károly»-emlékép	— .05
Vezérkönyve	— .80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre	1.60
Felvételi füzet	— .10	Egyes példány	— .16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	— .32
Érme	1.—	Indulója	— .08
Szervezése és működése	— .10	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Jézus Szíve hónapja, füzve	— .30	Fehér liliom	— .15
Kötve	— .60	Az isteni Gyermekeknél imakönyv	1.50
Nádasdy «Havi magány»	— .80	Hozzávaló énekpótfüzet	— .50
Szent Zita élete	— .20		
Egyszerűbb kiadás	— .10		

Mária szívével

AZ OLTÁREGYESÜLETI Központban az irodai teendőket, a szegény templomok számára ingyei végzett munkát és az Örökimádás-templom állandó szentségimádásának imaóráit a Mária Reparatrix = Engesztelő Szűz Máriáról nevezett szerzetesnők látják el, mégpedig programjuk szerint: *Mária szívével*. Az Oltáregyesület tagjainak május hónapra szinte önként kínálkozik e két szóba foglalt program. Hisz amint a májusi oltár előtt ájtatoskodnak az Oltáregyesület tagjai, minden biztonnyal ők is érzik az inspirációt, amellyel a Szűzanya a Reparatrix szeretetársaságot életre hívta, amikor az alapítónőnek kijelentette, hogy *«anyai szíve szenved amiatt, hogy nem lehet Fiával (aki a legm. Oltáriszentségben jelen van) a földön, hogy imádás-, tisztelet- és szeretettel övezze és öveztesse körül másokkal is; és különösen nyomja szívét, hogy a káromlások, szentségtörések, megszenteltentések és mindenféle bántalmak, amelyekkel Jézust elhalmozzák, engesztelés nélkül maradnak és Ő nem lehet mellette, hogy vigasztalná, szeretetének gondosságával övezhetné és sebeit meggyógyítaná»*. Ezután az alapítónő lelkébe véste azt a vágyát, *«hogy a földön helyettesítve akarja látni magát olyan lelkek által, akik kiváltságosan gyengéd tisztelettel vannak isteni Fia iránt és hogy boldog lenne, ha olyan hűséges jegyesekkel látná Őt körülveve, akiknek szívében az a gyöngéd találékony-ság volna, mely anyai szívében van csak meg egyedül»*.

Szűz Mária évszázadok óta mindig a szentségi Jézushoz vezette tisztelőit, úgyhogy axioma lett a *«Mária által Jézushoz»*-ból. Az Oltáregyesület tagjai egyesületi hivatásuknál fogva, részben már ugyanazzal a lelkülettel borulnak le az Eucharisztia előtt, mint az Engesztelő Szűz Mária szerzetesnői, de most májusban hozzávehetik az oltáregyleti lelkülethez ezt a csodálatosan szép megkülönböztetést: *«Mária szívével»*. Máriának legnagyobb öröme éppen az, ha valaki a földön folytatja azt, amiért Ő a földön élt: *Az Úr Jézus gyengéd, figyelmes szolgálatát*. Nem kell ehhez nagy bölcselkedés; elég egy gondolat a Szűzanyára és már kiemelkedem egyéni gyarló-

ságaim bilincseiből. Ó, mily fölemelő is az imaóra előtt arra gondolni, hogy most Máriát akarom helyettesíteni: úgy kell ezt az órát végezni, ahogy Szűz Mária végezné helyemben. Amikor áldozom, szívemet imádom mélységével, szeretetem *anyai* gyengédségével és áldozataim mindenre készségével Mária szívéhez kell hasonlóvá tennem. Amikor kézimunkázom az Oltár-egyesület számára, arra gondolok, hogy én is Jézusnak dolgozom, akár a Szűzanya, akinek kezemunkája volt az a varrásnélküli, egy darabban szőtt tunika, amelyet még a poroszlók is megbecsültek és sorshúzás útján döntötték el a kereszt alatt, hogy kié legyen.

Próbáljunk meg azonkívül mindent Mária szívével tenni: *egy hónapot Mária szívével élni*. Hiszen mindennel lehet engesztelni, még a legközönségsőbb munkát is lehet természetfölöttivé tenni. Mária szíve jó tanítómesterünk lesz ebben és tapasztalni fogjuk, hogy kedves dolgot cselekedtünk az Úr Jézus előtt, mert az Ő áldott békéje lesz jutalmunk.

Dr. Mátrai Gyula.

MÁJUS HAJNALÁN.

Köszöntlek Szűzanyám, Szívből köszöntlek én:
Légy üdvöz Mária e napnak reggelén!
Feléd szárnyal szívemnek hő szava:
Üdvözlégy május Királyné-Asszonya!

Virág és lomb fakad a száraz gallyakon;
Pompázik már újra a völgy és a halom,
Hozzád sóhajt minden virágnak illata:
Üdvözlégy május Királyné-Asszonya!

Mily édesen dalol a sok-sok kis madár,
A kéklő ég, a fényes napsugár
Mind Téged dicsér! Köszönt pacsirta dala:
Üdvözlégy május Királyné-Asszonya!

És a nagy természet, az égi csillagok,
Dicsdanát zengenek az angyali karok.
Átrezg a légen egy titkos hozsánna:
Üdvözlégy május Királyné-Asszonya!

Ó keljen hát szárnyra az én kis dalom,
Mint május hajnalán enyhe fuvalom;
Igy köszöntsön Téged ó tenger csillaga:
Üdvözlégy május Királyné-Asszonya!

Áraszd rám a mennyből szent kegyelmedet,
Néked ajánlom földi életemet,
Tekints e szívre ó drága Szűzanya:
Üdvözlégy május Királyné-Asszonya!

Baloghné Kupka Mária.

Az Oltáriszentség iránt való hála.

AVAKONSZÜLETETT embert csodálatos meggyógyulása után vitték a papfejedelmek elé Krisztus legádázabb ellenségei, akik töviről-hegyire kikérdezték a csodálatos gyógyítás módját és körülményeit, mert remélték, hogy a meggyógyított férfiú feleleteiből érveket nyernek Krisztus üldözésére és megölésére. A vakságától meggyógyított ember, jöllehet még nem ismerte az isteni Üdvözlőt, mély hálaérzettől indítva, egyszerűséggel és csodálatos bátorsággal védelmezte meg isteni jötevőjét.

A farizeusok szavára, akik azt állították, hogy ők nem tudják, honnan jött Krisztus, bátrán ezt felelte: «Éppen ez a csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnét való, nekem pedig megnyitotta szemeimet. Már pedig tudjuk, hogy Isten a bűnösöket meg nem hallgatja... Soha, mióta a világ áll, nem hallatszott, hogy valaki megnyitotta volna a született vak szemeit. Ha ez nem Istentől való, nem tehetett volna semmit. Felelvén, mondák neki: Csupa bűnökben születtél, és te oktatsz minket? És kiveték őt». (Sz. János IX. 30—34.).

Bárcsak a mi hálánk Jézus iránt hasonlítana az ő hálijához! Jézusért elszenvette a zsinagógából való kivetést is.

Jézus nem elégedett meg azzal, hogy megadta nekünk az Evangélium tanításával és a szent keresztséggel a hitnek világosságát, hanem az Oltáriszentségben számunkra az igazság Mesterévé és egyszersmind hitünk magasabb tárgyává akart lenni.

Szent hitünk tárgya Isten és az Istentől kinyilatkoztatott igazságok. Aquinói szent Tamás szerint is a hitnek tárgya mindaz, aminek látásában örülni fogunk a mennyben és mindaz, ami az örökéletbe vezet minket: az istenség elrejtett titka, amelynek látása minket boldogít és Krisztus emberségének titka, amely minket Isten fiainak dicsőségéhez segít. Ezért olvassuk szent János evangéliumában (XVII. 3.): «Az pedig az örökélet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz Istent és akit küldöttél, Jézus Krisztust.» A hit összes ágazatai az istenség fenségére és Krisztus emberségének titkára vonatkoznak.

Az egész hit összpontosul Krisztusban és mivel Jézus az Oltáriszentségben Önmagát adja, az Oltáriszentségben hitünk tárgyát adta. Ennélfogva akkor imádjuk az Oltáriszentséget, hogyha megvalljuk, hogy Jézus, az Isten

egyszülött Fia valóban jelen van a legszentebb szentségben, ugyanaz a Jézus, aki az Atya jobbán uralkodik az ég dicsőségében. Ha imádjuk az Oltáriszentséget, egyúttal megvalljuk, hogy Istenben három személy van, amennyiben a Fiú, mint személy különböző, de elválaszthatatlan az Atyától és Szentlélektől.

Hinni az Oltáriszentségben annyit jelent, mint megvallani a Fiú-Isten megtestesülésének titkát, az Ő életét itt a földön, az Ő szenvedését és megváltói halálát. Hinni az Eukarisztiában továbbá annyit tesz, mint megvallani Jézus diadalmas feltámadását, dicsőséges mennybemenetelét, Egyházának létezését és tévedhetetlen tanítói hivatalát, megvallani az istentiszteletet, amelynek középpontja és létalapja az Oltáriszentségben van.

Mekkora hála kell, hogy égjen szívünkben Jézus iránt, aki mintegy összegezni, egybefoglalni akarta az oltár fölséges szentségében az egész Krédóját! Mivel pedig a hit a reménylendő dolgok alapja és mivel, miként szent János mondja, aki Jézusban hisz, az örök életet bírja, az Oltáriszentségben valóban bírjuk a halhatatlan életnek zálogát, a biztos eszközt az örök boldogság elérésére.

Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben evégből a mi világosságunk, vezetőnk és mesterünk. Ő táplálja, növeli és védelmezi itt a mi hitünket a kétely és a kísértés idején. Midőn szívünk az Ő szívével, lelkünk az Ő lelkével egyesül, hitünk lámpása nem lehet gyengefényű, nem pisloghat, nem oltható el.

Erőshitű emberek akárhányszor biztatják a modern szkepticizmustól kikezdett és félrevezetett szánandó embereket, akiknek a hite már-már majdnem hajótörést szenved: Csoportosuljatok Jézus köré, járuljatok az Eukarisztiához! Akik az ilyenmű biztatásra hallgatnak, azoknál a szkepticizmus elveszti végzetes befolyását és hitük megmarad.

Nem tapasztaltuk-e akárhányszor mi is ezt? Adjuk meg Jézusnak imádásunk hódolatával együtt a hála adóját az Oltáriszentségnek ezen első és fejedelmi ajándékáért. Háláljuk meg Jézusnak azt a végtelen jóságát, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben kiváló módon hitünk tárgyává és lelkünk végtelenül kedves tanítójává lett. Ha a született vak nyíltságával és nemeslelkűségével mindenütt megvalljuk Őt az emberek előtt, ezzel is tanubizonyosságot teszünk Jézus iránt való igaz és mély hálánkról. Mutassuk meg mindig nyíltan és nagy áhítattal az Oltáriszentségben való hitünket bárki előtt, ez egyik értékes módja őszinte hálánk kifejezésére.

Midőn szentáldozásunk után 10—15 percet szánunk a hálaadásra, gondoljunk ilyenkor szent áhítattal azokra a hitigazságokra, amelyeket az Oltáriszentség tartalmaz és amelyeket Jézus hozott le a mennyből a földre, hogy az embereket ez isteni, örök igazságokkal boldogítsa és a mennyországba segítse. Ne csak szentáldozás után, hanem a szentmisében és szentségláto-

gatáskor is mondjunk őszinte, hálás köszönetet az Oltáriszentségben foglalt szent hitigazságokért! Hála legyen az Istennek, a szentségi Jézusnak azért a végtelen kegyességeért, amellyel kinszenvedésének előestéjén nekünk az Oltáriszentséget szerzette és az Oltáriszentségben a hitigazságokat mintegy összefoglalta. Ha egy-egy szentáldozásunk után a 10—15 perc alatt az Oltáriszentségben egybefoglalt hitigazságokról is elmélkedünk, tapasztalni fogjuk, hogy az Oltáriszentség iránt való hálánk az idők folyamán mélyebb, nagyobb és bensőségebb lesz.

Nagelreiter Alajos dr.

❧ Mária segí! ❧

Rózsafüzér a veszthelyen.

NÉHÁNY évvel ezelőtt Elzász (Franciaország) tartomány egy városában egy fiatal 22 éves gonosztevőt akartak kivégezni. Sűrűn szorongva állt a nagyszámú embertömeg a vérpád körül, mindenfelé néma csend uralkodott. A gonosztevő közeli halála előtt megkérte az őt kísérő lelkészt, hogy teljesítene egy kérést. Ezután a boldogtalan egy rózsafüzért húzott elő a zsebéből és halkán szólt a lelkészhez:

— Ezt a rózsafüzért édesanyám adta nekem emlékül első szentáldozásom napján. Gyermekekoromban anyám naponként elimádkozta velem a rózsafüzért, közben ezer jó tanácsot kötött lelkemre. Később kénytelen voltam anyámat elhagyni és kiléptem a veszélyeztető világba, ténvútra kerültem és végezetül elkövettem a legborzasztóbb bűntényt, amiért halálra ítélték. Hosszú ideig börtönben ültem, ott megfogadtam erősen, hogy nem térek meg soha. Egy napon aztán véletlenül ruhám zsebében ismét megtaláltam ezt a rózsafüzért. A rózsafüzér megpillantásánál lelkem mélyében felélevenedett jó anyám képe és a jó tanácsok, oktatások mind felidéződtek emlékezetemben. Hosszú, hosszú éveken át nem imádkoztam a rózsafüzért, most újra imádkozom és alig hogy ismét elkezdtem, szemem csillogó könnyekkel telt meg, hiszen bűnös életemmel jó anyámnak mily bánatot és keserűséget okoztam. Kedves uram, vigye ezt a rózsafüzért anyámnak, meséljen neki az én bánatomról, könnyeimről és mondja neki, hogy halálom előtt ismét megtértem Istenemhez.

Mária a keresztények segítsége.

1865 április 25-én történt. Rémes viharban indult Marseille városából a mély tengerre egy csónak halászokkal. A nagy szélvihar hirtelen a tengerbe sodorta a halászbárka tulajdonosának 15 éves fiát. A jelenlevő matrózok mindent elkövettek, hogy a fiúnak segítséget nyújtsanak. A vihar által hánya-

tott csónak az ifjú közelébe jutott úgy, hogy mentőkötelet dobhattak feléje. Mégis hiába! Bátorság és erő fogyóban volt. Az ifjú kitünő úszó volt így több mint egy óra hosszat küzdött a tomboló tengerrel. Nagy szükségében megpillantotta a dombot, melyen a «Mindenkor segítő Szűzanya» szobra állott és szíve belsejéből kiáltott:

— Jó anyám, ne hagyj elveszni!

Ezután nemsokára segítség jelentkezett számára attól, akire gyermeki bizalmát helyezte és akinek ruháját, azaz skapuláréját viselte.

Teljesen kimerülve elmerült s ekkor egyszerre, amint ő maga elmondta, váratlanul a víz felszínére dobatott, a csónakot a benne ülökkel — kik már eltűnése felett keseregtek — egy hullám a közelébe sodorta.

Ismételten kötelet dobtak feléje, amit azonban a szerencsétlen nem tudott már megfogni, mert ujjai sebesek és bénák voltak. Ekkor a kötél szájához ért, fogaival megragdta és ugyanazon kötél segítségével, melyet eddig hasztalan dobtak feléje, most a habzó hullámok között szerencsésen — nyugodtan a csónakba húzták.

A megmentett alig hogy magához tért kimerültségéből, azonnal kötelességének tartotta, hogy családjával együtt elzarándokoljon a «Mindenkor segítő Szűzanya» kápolnájához.* Ott mélyen meghatva, hangosan e szavakban tört ki: «Mit tettem én Érted, ó Szent Szűz, hogy engemet oly kegyesen megmentettél?»

Igen, így kell nekünk is az Isten anyjához kiáltanunk, ha a sok kegyelemre gondolunk, melyet lanyha imádságunk, sok megbántásaink ellenére, hatalmas közbenjárásával számunkra kieszközöl.

Ó, ne kövessünk el többé mulasztást! Gyermeki őszinte hálánkat, imádságot, dicsőítmuszokat, de különösen a bűn kerülését, a gonosztól való menekülésünket, továbbá erős szándékunkat a jövőre nézve, mindezt és más erényes cselekedetet tegyünk le alázatos lélekkel a mindenkor segítő Szűzanya lábai elé.

Leféber Felicia.

* Budapesten az Örökimádás templomának bejáratánál van kicsi kápolnája, benne a kegyképpel.

.....

«Jézusról nevezett Mária anyja életéből» «Minden jótéteményért lelkeket fogsz adni nekem és megszerettetsz Engem mindenkivel, aki csak hozzád menend. Legyen bennük hibátlan nagylelkűség. Legyen mindegyikökből égő vágy azután, hogy Nekem valamit nyujthassanak, mert az ő nagylelkű szeretetük és áldozataik által kell engesztelniök és jóvátenniök a legméltóságosabb Oltáriszentség ellen elkövetett bántalmakat és szentségtöréseket.»

Májusi imaszándékunk.

Hivatások kérése az Oltáregyesületi Központban fáradhatatlan buzgósággal dolgozó reparatrix (örökimádó) szerzetesség javára.

IGEN, ez is Oltáregyesületi ügy. A Szűz Mária színeibe öltözött szerzetesnők immár 29 esztendeje működnek Budapesten s azóta főfoglalkozásuk az Oltáregyesületi eszmék terjesztése és az oltáregyesületi munka a szegény templomokért. Ők végzik az Oltáregyesület országos központi templomában egész nap, sőt csütörtök és péntek között egész éjjel is a szentségimádást, ők látják el lelkiismeretesen készített ostyákkal az ország templomainak jó részét, ők dolgoznak az oltáregyesületi irodában, ők végzik az «Örökimádás» és «Jézusom Örömom» folyóiratok kiadóhivatali sok figyelmet kívánó teendőit; közreműködnek a Központi házban otthont nyert kongregációkban, tanítják a katolikus hitre és természetesen az

Eucharisztia Jézus Szíve szerinti kultuszára azokat, akik a katolikus egyház kebelébe visszatérni szándékoznak s az általuk nevelt buzgólelkű hölgyeket elküldik lelkeket menteni ha kell, vagy elkészítik a szentségi Jézus útját egy-egy haldokló lelkéhez. *Mind olyan dolog, amiben a szentségi Jézusnak csak öröme és vigasztalódása lehet.*

Ezért kérem az Oltáregyesület lelki dolgok iránt fogékony, szeretettel

viselkedő tagjait, imádkozzanak azért, hogy a Szent Szűz hónapjában minél többen kapják meg a szent hivatás kegyelmét és Mária kertjében az Úr Jézust a Szűzanyára emlékeztető virágokként illatozzanak.

Oltáregyleti ügy ez, mert az ő életük nemcsak egészen a szentségi Jézust szolgálja, de prédikálja is. Már több helyen nyithattak volna új házat, ha több volna a magyar hivatás. Gondoljuk el, hogy minden házuk új, díszes, Mária szíve gyengéd szeretetével és az ő példája szerinti hithű imádással körülvelt trónja lesz a szentségi Jézusnak és mintegy új leadója és hirdetője az oltáregyleti eszméknek. Imádkozzunk tehát nagyon buzgón a reparatrix hivatásokért.

Központ.

Az anya

AZ ESTI szürkület belopózott az ablakon, szétterült a szobában és jótékony palástjával elfödte a két sápadt arcot, a két égő szempárt, amelyek ellenségesen kémlelték egymást. Halkan, de izgatott sebességgel beszélt az asszony, keményen, keserűen a férfi. Már jó órája folyt közöttük a szóharc, vádakkal, szemrehányásokkal nyugtalanították egymást, kerülgették a kérdést, amely — úgy érezték — majd eldönti a vitát. A férfi halogatta, mert félt a vereség megaláztatásától és a kiszámíthatatlan, kiismerhetetlen asszony nem akart egyenes választ adni.

— Jól tudta Helén, hogy fölöttem elmúltak az ifjúság ábrándos évei, hogy nem leszek lantpengető trubadúr, hanem csak egy földön járó prózai ember, mégis hozzámjött feleségül — vádaskodott a férfi.

— És maga jól tudta, hogy a szívem csupa tarka ábránd, csupa dal, muzsika és szeretet, mégis idehozott rideg tűzhelyéhez — remegett az asszony hangja.

— Nekem nem volt édesanyám, ifjúságomat meghasonlott lelkű apámnak áldoztam — védte igazát a férfi.

— Én pedig egyenesen anyám szívéből szakadtam le — csuklott meg a válasz.

— De most már azt is tudnia kell, hogy mért nem volt nekem édesanyám — szűrte a fogán át a szókat kegyetlenül a férfi. — Mert apámmal együtt kikergettük otthonunkból, mert neki is olyan híres, muzsikás szíve volt, mint magának... magának, akit a házamból szintén ki fogok...

— Ki ne mondja, György! — jajdúlt az asszony, majd erőszakolt nyugalommal folytatta: — de mért keserítjük egymást, hiszen kitérhetünk egymás útjából békésen is.

— Úgy? hát csak ilyen könnyedén? Az az ideális muzsikás szíve ilyeneket dalol magának álmaiban? — gúnyolódott a férfi. — Belefúrta tekintetét a sötétségbe és elszánt türelmetlenséggel kiáltotta:

— Mert Tamást szereti úgy-e? Szereti Tamást? — emelkedett feljebb a hangja, hogy a következő percben már fölényes nyugalommal, bántó hangszúllyal folytassa :

— Bevallhatja nyugodtan, nem lesz bántódása és megnyugtatom a gyöngéd szívét, hogy még csak nem is bánkódom majd rajta.

Az asszony érezte, amint a vér pirossága keresztülfut arcán, de a sötétség szövetséges társa volt, annak védelmében bátran, szinte örömmel bántott ő is :

— Igen, szeretem Tamást. Sohasem titkoltam és felelősségrevonás nélkül is beszéltem magának róla, ha ugyan érdemesnek találja, hogy visszaemlékezék rá. Nem tagadtam, hogy nem sablonos rokont, de egy idősebb fivér meleg jóságát bírtam vele, akinek mindig elpanaszolhattam magamra hagyott órák szomorú gondolatait, lázadozó érzéseit, mert ő sohasem nevetett ki érte, sohasem únta és soha! — érti? — soha nem élt vissza bizalmammal, hanem egyforma jósággal békített a sorssal.

— Na és persze szerelemről sohasem beszéltek? — vágott közbe roszszul palástolt ingerültséggel a férfi.

— Minek? — mondta egyszerűen, irigylésreméltó naivitással Helén — annál mi sokkal jobban ismertük egymás érzéseit. Mi az életnek ezer kedves, szép témáján kapcsolódtunk össze.

— Igen? — robbant ki az indulat a férfiből — összekapcsolódtak? És ezt ilyen szemérmetlenül bevallja? Akkor mit keres még itt az én házamban? — kiáltozott.

Az asszony felkelt, puha léptekkel futott az ajtó felé, de a férfi egy ugrással utolérte, kezét a kilincsről letépte s csuklóját úgy megcsavarta, hogy az asszony fájdalmában térdre esett előtte. Erre mégis kijózanodott, restelkedve talpra segítette, majd minden szót keményen, élesen pattogtatva mondta :

— Remélem tudja, hogy Gyurikához e perctől kezdve semmi köze. Ha mégis megpróbálná őt az intézetben felkeresni és lelke nyugalomát zavarni, úgy apám példájára én is fiamat hívom segítségül, hogy bírái legyünk. Félreállt az útból s kemény szívvel nézte, amint az asszony kitámolyog az ajtón ...

Az óra egymás után ütötte a félórákat és órákat, de a szobákban senki, semmi sem mozdult. Halálos csend lapult ijedten a bútorok között. Talán éjfél is elütötte már, amikor végre György fáradt mozdulattal felcsavarta íróasztala lámpáját. Keskeny ajkait egymásra szorította s erélyes akarattal munkához látott. Haladék nélkül szándékozott intézkedni ebben a kínos ügyben, azért előszedte boldogult apja hátrahagyott iratait, hogy a válás minél gyorsabb lefolytatására útbaigazítást keressen. Türelmetlenül szórta szét az érdektelen lapokat és mohó kíváncsisággal olvasta a hasznavehetőket. De minél inkább szaporodtak az adatok, annál nehezebb lett a szíve.

Valami hőmályos bizonytalanságot érzett a régi iratokban, a vád erőltetett volt és annyira ingadozó, hogy gyerekjáték lenne ma is megdönteni, annál érthetlenebb, hogy kihasználatlanul maradt a védekezés minden előnye. Anyja csodálatos nobilitással és büszkeséggel zárkózott el előle, sőt önként lemondott fia látásáról is.

— És sehol egy magyarázó szó vagy adat! — kapkodott György összevissza. Vagy talán mégis? Az a tízezer félredobott horiték talán nem is egy kifizetett számlát tartalmaz? Remegett a keze, amint a papírvágókés után nyúlt és a szíve dobogása is megállt, mikor olvasta: «kitépott naplólevelek». A bevezetésben atyja kezeírására ismert. Már az első szavak megrendítették; lázas gyorsasággal futotta át a sorokat s mintha nem is tudná elhinni, újra meg újra olvasta a vallomást: «egy élet tévedését akarom jóvátenni, hogy feleségem halálával hirtokomba jutott naplójából három feljegyzést hagyok fiainak, amelyekkel hiszem, hogy visszaadom hitét az anyai szeretet hősiés önfeláldozásában, tisztaságában».

Kezébe volt hát a bizonyság, mért hogy olyan sokáig nem mert hozzányúlni? Csak amikor napsugár leánya kilépett a hajnal rózsás köntöséből és végkép elűzte a sötét éjszaka rémeit, akkor merete kezébe venni az első lapot. Elfacsarodott a szíve, mikor a dátumra esett a tekintete. A reggeli napsütésben úgy lángoltak ezek a számok, mintha csak most léptek volna ki egy vérző asszonyi szívből s vádolnák a tizenöt éves fiút, aki segített kiűzni a házból az örömet, a boldogságot. György fázott, borzongott, végigsimított homlokán s lassan, minden szót lelkébe vésvé olvasni kezdte:

«Fiam, egy csókkal adósom maradtál. Azt hittem csak addig élek, amíg szeretni fogsz engem s most, hogy itt ülök egymagamban meggyötörten a visszaemlékezéstől, csodálkozva kérdezem magamtól: hát mégis élek? lehet így is élni? nélküled? és ez már most mindig így lesz? mindig? örökké... A szívem és az eszem pörlekednek egymással. Mért nem védekeztél? — kérdi a szívem. Csak a bűnösnek kell védeni magát — feleli az eszem. Mért nem harcoltál fiadért? — sír a szívem. Mert tudom, hogy a gyanú gyógyíthatatlan sebet ütött rajta. Gyülölködő tekintetén láttam, hogy megrendült a bennem való hite, dacos elfordulásával ítélte fölöttem és ezt nem... nem bírom sem megmásítani, sem elviselni, inkább lemondtam róla — mondom és meghajlik a fejem Isten akarata előtt. De azért ne hidd fiam, hogy haraggal gondolok rád. Örökké szeretlek, még halóporomból is felkelek megáldani téged, ha egyszer majd fáj a szíved és utánam sír a sóhajod.»

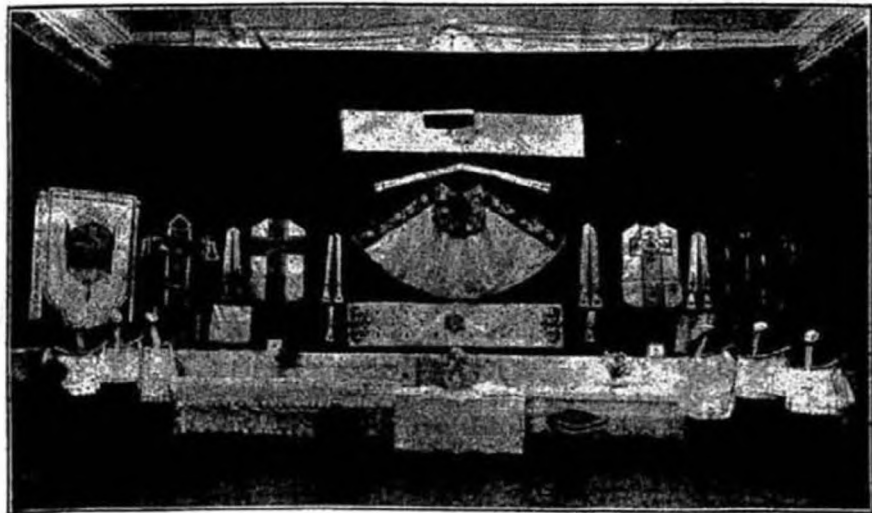
Több mint egy évtizeddel későbbi a kelt a második lapon. Mindössze ez a néhány sor állott rajta:

«Fiam, már két csókkal vagy az adósom. Ma nagyanya lettem és nem csókolhatom meg a kis unokámat. Igaz, a hosszú, magányos évek régen megtanítottak arra, hogy a szív nem ott él, ahol van, hanem ahová a vágyai

a szeretet szárnyain elviszik, de ma mégis jó lenne köztetek lenni, jó lenne megsimogatni a kicsi fejcskét és Istenem! hányszor elmondanám neki: «te drága, drága apróságom.» Óvja meg őt az Isten, tartsa meg neki az édesanyját és ajándékozza meg őt azzal a boldogsággal is, amelyet én az Úr szent akaratából elvesztettem.»

György nehezen betűzte a sorokat, könnyei egyre peregtek. Szinte félt a harmadiktól, az utolsótól, amelyet öreges betűk szántottak feketére:

A rozzant hangszer hattyúdaltát éneklí — olvasta dobogó szívvel. — Hárfa voltam, amelyet a játszi szellő is megszólaltatott. Lágyan zengett, ha simogató ujjak érintették húrjait, de sírni, panaszkodni is tudott,

A budapest-belvárosi Oltáregyesület közgyűlési kiállításáról.

ha kontár kéz verdeste. Valamikor száz húrja volt, az élet és az idő immár elkoptatta, lepattantotta őket. Elnémultak egymásután a dalok, nem zenegenek fel többé róla az öröm, a remény, a vágyak melódiái, meghaltak az álmok, sóhajok, könnyek, fájdalmak. Minden elmúlt, emlékké vált, most már csak a legutolsó húr suttag — a halál keze hangfogót szerelt rá, — alig van annyi ereje, hogy elmondja utoljára: a szeretet a legfőbb jó, a szeretet az Isten legnagyobb ajándéka.

Fiam, én örökségül neked hagyom a szívem szeretetét, amely szent Pál szavaival élve: mindent elviselt, mindent remélt, mindent elszenvedett és amely soha meg nem szűnik. És itt kell még hagynom a két csókot is, amellyel adósom maradtál. Az egyiket feleségednek hagyom, a másikat fiadnak, halott szívem megérzi és megnyugszik majd, amikor átadod nekik.»

Még néhány kúsza mondat volt a lap sarkában:

«Az utolsó húr is szakadozik. Néha úgy félek egyedül... jó lenne, ha valaki megfogná a kezemet, ha lefogná fáradt szemeimet... Egyedül vagyok... senkim sincs... csak az Isten.»

György testét rázta a zokogás. A lapokat úgy becézte, úgy simogatta, mintha anyja fehér arca lenne.

— Azt irtad, még halóporodból is felkelsz, ha egyszer utánad sóhajtok és megáldasz, ha visszahívlak — susogta — jöjj hát és áldj meg minket... Benyitott a másik szobába. Helén fakó arccal gubbasztott a karosszékben, keze görcsösen szorongatta Gyurika arcképét. Amikor meglátta férjét, ösztönös mozdulattal menekülni akart, de a fehér papírlapok ölébe szálltak és maradásra kényszerítették...

És amikor fájó, édes könnyeit végre mind rásírta a megváltó naplólevelekre, odanyújtotta férjének Gyurika fényképét:

— Addig is... — mondta megengesztelt mosollyal. De György eltolta maga elől a képet:

— Nem ezt az adósságomat tartozom először levezekelni — felelte csendesen — és karjaiba ölelte asszonyát. Király Ödönné.

HA MINDEN ÖSSZEDÜL.

Ha nincs erőd többé a nagy élet-harcra,
 ha kudarcot aratsz meglévő kudarcra,
 ha elpártolt tőled szerencse és remény,
 s borús napjaidban kialudt minden fény,
 ha társaid között társtalanul bolyongsz
 és a fájdalomtól megtiportan zokogsz,
 ha bajtárs, jóbarát elhagyott hűtlenül,
 ha nincs szebb holnapod, ha minden összedül:
 ne átkozódj, hanem tekints fel az égre,
 s gondolj a Megváltó szent ígéreteré,
 mely vigaszt ad annak, kinek lelke vérzik:
 «Én veletek vagyok a világ végéig!»

Saul.

«Jézusról nevezett Mária anyja életéből» «Szerettem az áldáson vagy olyan szentmisén résztvenni, amelyen a legfelségesebb Oltáriszentség ki volt téve, szemem láthatta és rajta pihenve szemlélhettem.»

«Látod, érzed, mit ad neked a világ és jól ismered azt a boldogságot, melyet tőlem — Jézusodtól — nyerhetsz. Válassz!» «Ó, Uram, egyedül Téged választalak az én egész életemre!»

Kiállításunk. Az oltáregyleti élet legnagyobb eseménye, mert mintegy az oltáregyleti lelkület és az egész évi munka eredményét mutatja a kiállításunk, amelyen a szegény templomok számára szétküldendő egyházi ruhákat és szereket mutatjuk be az érdeklődőknek. Nem hivalkodni akarunk ezzel, hanem apostolkodni. Igen, mert a kiállítás fokozza az Oltáregyesület tagjainak buzgóságát, a nem tagokban pedig fölkelti a figyelmet az Oltáregyesület iránt és nagyobb áldozatkészségre ösztönzi azokat, akik talán szűkmarkúak voltak az Oltáregyesülettel szemben. Mivel ilyen apostoli hivatása van a kiállításunknak, imákat kérünk, amelyek a szükséges isteni kegyelmet leedsjék a kiállításra. A megnyitást *dr. Serédi Jusztinián* bíboros hercegprímás vállalta el és máj. 9-én d. u. 6 órakor fogja megtartani. Az Oltáregyesület tagjai és minden érdeklődő máj. 10–11–12-én d. e. 9–12 és d. u. 2–5-ig keresheti föl teljesen díjtalanul.

E tett beszél. Az Oltáregyesület tagjai emlékeznek arra, hogy március hónapban imaszándékunk Szent Jó-

zsef lelki és anyagi támogatásának kérése volt az Oltáregyesület számára. Jó tudni, hogy nem hiába imádkoztunk. Ápr. 16-án jött az első adomány. Ugyanis megjelent a Központban *Miskovics József* nyugdíjas tisztviselő és neje s így szóltak: «Főtiszteendő igazgató úr, mi ezer pengőt megtakarítottunk, erre nincs szükségünk, tehát elhoztuk az Oltáregyesületnek, hogy a szentségi Jézus dicsőségét szolgálja a szegény templomoknak juttatott egyházi felszerelések formájában». Az ügyv.-igazgató alig talált szavakat az Oltáregyesület hátlájának kifejezésére és itt is csak azt írhatja, hogy a szentségi Jézus legyen a nemes tett mindennél nagyobb jutalma. Az Oltáregyesület tagjai pedig erősödjenek a Szent József iránti tisztelet, az ő közbenjárása és az isteni gondviselés iránti bizalomban. Aki ezt az ezer pengőt küldötte a nagylelkű adományozó által, el fogja küldeni a még hiányzó többi ezreket is az általa választott lelkek révén, akik földi kincseket égiekkel akarják fölcserélni.

Szent József pártfogásának volt

még egy másik kedves megnyilatkozása is, amely kb. 450 P megtakarítást jelentett az Oltáregyesületnek. Ezt is hálásan köszönjük égi pártfogóinknak és kegyes eszközeinek, a Budapest-Svábhelyi Szent József-lak tartományfőnöknőjének.

A veszprémi egyházmegyéből 895.14 P, a hajdúdorogi gör.-kat. egyházmegyéből pedig 750.50 P adományt küldöttek be az igazgató urak. A szentségi Jézus fizesse meg az igazgató uraknak és a nemesszívű adományozóknak.

Budapesti közgyűlések. Az oltáregyleti élet élénk lüktetéséről tesznek tanuságot azok a közgyűlések, amelyeket a budapesti fiók-oltáregyesületekben — a legtöbb helyen tízéves jubileumot is ünnepelve — tartottak meg a közelmúltban. Ilyenről kaptunk jelentést a krisztinavárosi Oltáregyesülettől, ahol febr. 9-én, az alsóvizivárosi kapucinus plébániáról, ahol márc. 22-én, a tabáni plébánián ápr. 16-án és ugyanazon napon a belvárosi főplébánián is, a Katolikus Kör fehértermében rendezett kiállítással kapcsolatban. A tabáni Oltáregyesület a templomban tartotta közgyűlését, ahol szintén ki volt állítva az elmúlt évben a templom számára javított több ruhadarab és egy gyönyörű aranszövet ornátus. (A belvárosi Oltáregyesület kiállításáról a képet a 77-ik lapon közöljük.) A Központ mindegyik közgyűlésre elküldötte megbízottjait. Az alsóvizivárosi és belvárosi oltáregyleti közgyűlése-

ken országos főigazgatónk, dr. Mészáros János prelátnak, ált. érseki helytartó mondotta az ünnepi beszédet. Tabánban ott voltak a közgyűlésen az Oltáregyesület reményei, az eucharisztikus Gyermekszövetségesek, akiknek működéséről a közgyűlés keretében *Sas Erzsébet* hitoktatónő számolt be. A közgyűlést követő áldáson a kis szövetségesek fehér selyemszalagos égi gyertyával kezükben vettek részt.

Szentlélekről nevezett Mária anya haláláról, már a napilapokból értesültek az oltáregyesület tagjai. Nagycsütörtökön — első áldozása napján — halt meg a templomban. Épen a nagymisére készült, mert még mindig ő volt a karmester. Reggel 3⁴⁸ órakor még megáldozott, és hálaadását végezve, kezében a rózsafüzérrel fölfelé ballagott a kórusra. S mikor az énekesek is nyolc előtt pár perccel a kórusra igyekeztek, halva találták őt az orgonától, a második lépcsőn. Érelmeszesedés okozta agyvérzés ölte meg 80 éves korában. Az oltáregyesületért 29 éven át dolgozott az oltáregyleti irodában. Mindig derűs, kedves modora s egészséges optimizmusa általános tiszteletet és megbecsülést szerzett számára. A zárdában ő volt a tradíciók legfőbb képviselője, akinek tanácsait szívesen hallgatták meg a fiatalabbak. A szentségi Jézus dicsőségének hűséges szolgálatában eltöltött hosszú életének nyerve meg minél előbb bőséges jutalmát.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.